

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» θὰ ἀποστέλλωνται τοῦ λοιποῦ ταχυδρομικῶς, πρὸς ἀποφυγὴν δὲ παραπλόνων, παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες αὐτά, νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο τῇ Διευθύνσει.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Τὸ μυστικὸν τῆς Καικιλίας.

Ὁ πύργος τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς εἶναι συνήθως κατηφὴς ὡς νεκρόπολις. Ἐχρειάζετο αὐτὴ τιμαριώτου αὐθέντου τῶν παρελθόντων χρόνων, ἵνα ἐμψυχωθῇ ἡ ἐκτεταμένη ἐκείνη κατοικία, ἄνδρες τῶν ὅπλων καὶ θεράποντες τυρβαζόντες καὶ ἀκόλουθοι ἀδολεσχούντες καὶ πυργοδέσποιναί ἐπὶ τῶν λιθίνων ἐξωστῶν.

Ἡ μοναχικὴ σοβαρότης τῆς μαρκησίας δὲ Φοντερόζ δὲν μετέδιδεν εἰς τὸ μυθικὸν ἐκεῖνο παλάτιον εἰμὴ πλείονα κατῆφειαν. Ὅταν αὕτη διήρχετο τοὺς εὐρεῖς διαδρόμους μὲ τὴν μακρὰν συρομένην ἐσθῆτά της, σύννους καὶ σιωπηλὴ, ἀκολουθούμενη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Σιμονέ, τῆς παιδαγωγοῦ της, τὸ αἶσθημα τοῦ κενοῦ καθίστατο ζωηρότερον ἔτι.

Πλὴν, ἐσπέραν τινὰ τοῦ Σεπτεμβρίου ἐπῆλθε τελεία μεταμόρφωσις ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ πύργος ἐξηγέρθη ὡς ὑπὸ καταληψίας κατεχόμενος ἀπὸ δεκαετίας.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ὁ θορυβώδης μαρκήσιος δὲ Φοντερόζ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὅτι ἐπανήρχετο ἐκ τῆς θύρας μετὰ τῶν κυνῶν καὶ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ καὶ ὅτι αἱ ἐορταὶ ἐπανελαμβάνοντο ἐν ἀπτώτῳ ζωηρότητι.

Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ πύργου θόρυβος ἐπεκράτει.

Ὁ βαρόνος δὲ Φοντραίλ, ἡ βαρώνις καὶ κληρονόμος αὐτοῦ, εἶχον φθάσει πρὸ δύο ἡμερῶν. Ἡ ὑποκόμησα δὲ Ρεβίλ, χαριεστάτη χήρα, μὴ ζητοῦσα εἰμὴ παρηγορητὴν, καὶ ἥς τὸ ἐλαφρὸν πένθος ἐμαρτύρει ὅτι ἐπόθει τὸν γάμον, ὁ γηραιὸς στρατηγὸς Σαμπερζὸ παλαιὸς ὁπαδὸς τοῦ ἔρωτος, εἶχον φθάσει τὴν πρωίαν ἐκείνην μετὰ τοῦ ὠραίου λοχαγοῦ δ' Ἐστρέλ, λαβόντος μηνιαίαν ἀδειαν.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀνεμένετο ὁ δ' Ἀμβαρές, ὁ δὲ Μάξιμος δὲ Πρέλ εἶχεν

ἀναγγεῖλει τὴν ἐπίσκεψίν του διὰ λίαν κολακευτικῆς καὶ φιλόφρονος ἐπιστολῆς.

Ἐν τῷ διαμερίσματι τῆς ὑπηρεσίας εἰργάζοντο μετ' ἀσυνήθους δραστηριότητος.

Ὁ κύρ Μαλὸ Βρικεβέκ ἦν λίαν ἀπασχολημένος.

Τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς ἐπιμελητοῦ ἐλάμβανε μεγάλην σπουδαιότητα. Πλὴν τούτου ἦν διατεταγμένος νὰ ἐπιβλέπῃ εἰς τὰς ἀφίξεις τῶν ἐδωδιμῶν καὶ λοιπῶν προμηθειῶν.

Οἱ ἀμαξηλάται ἠτοίμαζον καὶ ἔπλυνον τὰς ἀμάξας, τὰ ἐφίππια καὶ τὰς ἵπποσκευάς.

Οἱ κηπουροὶ ἐκαλλώπιζον τοὺς κήπους τῶν.

Αἱ θαλαμηπόλοι ἐσάρωνον καὶ ἐκαθάριζον τοὺς τάπητας καὶ τ' ἄλλα σκεύη.

Αἱ κάμιννοι ἀπῆστραπτον. Οἱ μάγειροι διετέλουν ἐν ἐνεργείᾳ πυρετώδει.

Τὸ πᾶν ἦν ζωηρότης. Ἡ ζωὴ ἀντικαθίστα τὸν θάνατον. Ὁ θόρυβος διεδέχετο τὴν μονότονον καὶ μελαγχολικὴν σιγὴν.

Μακρόθεν τὰ κέρα καὶ αἱ σάλπιγγες τῶν φυλάκων ἀντήχουν ἀπὸ φυλακείου εἰς φυλακεῖον, ὁ δὲ ἦχος αὐτῶν, ἐπαναλαμβάνόμενος διὰ τῆς ἡχοῦς τῶν δασῶν, ἔφθανε μέχρι τῶν ξένων τῆς μαρκησίας δὲ Φοντερόζ συνηθροισμένων ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ πύργου.

Ἦτο ἡ ἐβδόμη τῆς ἐσπέρας ὥρα.

Τὸ φθινόπωρον διέχεε τὰς ὑπερύθρους αὐτοῦ ἀνταυγείας ἐπὶ τῶν δασῶν καὶ τῶν λειμῶνων.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζε καὶ τὸ σκότος ἤρξατο διαχεόμενον.

Πυρίνη μόνον γραμμὴ ἐδείκνυεν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τὸ μέρος, εἰς ὃ εἶχε δύσει ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἡ ἐσπέρα ἦν τοσοῦτον εὐδία, ὥστε οἱ ξένοι τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς ἔμενον ἔτι ἐν ὑπαίθρῳ.

Ἡ ὑποκόμησα δὲ Ρεβίλ περιεπάτει στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς Καικιλίας.

Ἦν ὠραιότατη ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐν τῇ λευκοκίτρινῳ αὐτῆς ἐσθῆτι, κεκοσμημένη διὰ βαρυτίμων τριχάπτων.

Ἡ κεφαλὴ τῆς νεανίδος, στεφομένη ὑπὸ τῆς ξανθῆς ἐξαισίας αὐτῆς κόμης, ἦν θελκτικωτάτη ἐν τῷ ἡμίφωτι τῆς ὥρας ἐκείνης.

Δὲν ἦτο ἡ βία καὶ σαρκικὴ καλλονὴ ἦτο λεπτότης πνευματώδης καὶ εἰρῶν διαγραφομένη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τῷ μετώπῳ καὶ τῷ στόματι αὐτῆς.

Ἐπῆρχε ψυχὴ ὑπὸ τὸ περικάλυμμα ἐκεῖνο καὶ τὴν ψυχὴν ἐκείνην διέβλεπέ τις ἐκ πρώτης ὀψεως.

— Ἀπόψε ἔρχεται, εἶπεν ἡ ὑποκόμησα, ἥτις ἀπετέλει καταφανὴ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Καικιλίαν.

Ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ ἦν χαμηλοῦ ἀναστήματος, ἀρκούντως ἰσχυρά, εὐσαρκος, μελαγχροινὴ καὶ ζωηρά. Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἦν εὐάρεστος μὲν, ἀλλ' ἀσήμαντος· τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν κανονικά.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐκίνησε τὰ χεῖλη μετ' ἐλαφροῦς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἥτις ἐσήμαινεν :

— Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία μου φροντίς.

— Μεταξύ μας φαίνεται, ὅτι δὲν σοὶ πολυαρέσκει αὐτὸς ὁ γάμος, παρετήρησεν ἡ ὑποκόμησα.

— Ἀρέσκει εἰς τὴν μητέρα μου.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ νυμφευθῇ αὕτη, εἶπεν ἡ ὠραία χήρα.

— Βεβαίως, ἀλλ' ἀγαπητὴ μου, ἂν ἐρωτήσης τὴν δεσποινίδα Σιμονέ θὰ σοὶ εἴπῃ ὅτι ὀφείλω νὰ ἀφῶθαι εἰς τὰ φῶτα τῆς μητρὸς μου καὶ νὰ συμμορφωθῶ τῇ θελήσει αὐτῆς, διότι αὕτη δύναται ὠριμώτερον ἐμοῦ καὶ συνετώτερον νὰ σκεφθῇ.

— Ὑπακούεις λοιπόν ;

— Πιθανόν

— ἴσως ἔχεις δίκαιον. Ἐγὼ δὲν ἤκουσα κἀνέναν· μόνη μου ἔκαμα τὴν ἐκλογὴν μου. Ἐνυμφεύθην τὸν ὑποκόμητα δὲ Ρεβίλ, διότι ἦτο χαρίεις, ὠρατὸς νεανίας καὶ θαυμάσιος χορευτὴς. Ἐκεῖνος διηύθυνε τὸ κοτιλλίον. Ἰππενεν ἐξαισίως καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ ἵπποδρόμια ὡς εὐγενής.

— Καὶ ὑπῆρξες εὐτυχής ; εἶπε πονήρως ἡ Καικιλία.

— Ἀληθῶς.

— Ναί, μόνον ἡ στενὴ μου φίλη, ἡ μικρὰ τοῦ Πραιϊσάκ, τὴν γνωρίζεις καλῶς, ἡ ὠραία μελαγχροινὴ καὶ πανοῦργος ἡκολούθησε τὸ ἀντίθετον σύστημα. Διδάχθησα ἐκ τοῦ παραδείγματός μου, ἔπραξεν ὅ,τι ἠθέλησεν ἡ οἰκογένειά της, ἥτις εἶναι οἰκογένεια καλὴ καὶ ἐνάρετος, σοβαρὰ καὶ μετὰ πολλῆς περισκέψεως ἐνεργῶσα ! Ἐλαβε λοιπὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν σεβαστῶν γονέων της, μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς, τὸν προσφερόμενον αὐτῇ σύζυγον, ἐξαιρετον νεανίαν, ἀνατραφέντα ὑπὸ μαναχῶν καὶ . . .

— Ὑπῆρξε τοῦλάχιστον πολὺ εὐτυχής !

— Ποσῶς. Ἀπολύτως ὅπως ἐγώ. Ὁ σύζυγός της διάγει σκληρὸν βίον· εἶναι φοβερόν !

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ Καικιλία. Τότε ὁ γάμος.

— Μὴ μοὶ λέγεις περὶ γάμου. Θὰ νυμφευθῶ πάλιν !

— Ἀληθῶς ;

— Διάβολε ! εἶπεν ἡ ὑποκόμησα. Εἶναι πολὺ πιθανόν. Οἱ σύζυγοι εἶναι ὅπως οἱ ἀμάνιται· εἶναι γνωστὸν ὅτι μετὰ αὐτῶν εἶναι πλείότεροι κακοὶ ἢ καλοὶ . . .

— Καὶ ὁμοῦ τρώγουσι . . .

— Θὰ πράξῃς ὡς ἐγώ ; ἠρώτησεν ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ.

Ἡ Καικιλία ἐστέναξε καὶ δὲν ἀπήντησε.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Φοντραίλ ἐφιλονεῖ μετὰ τῆς μαρκησίας ἐπὶ τινων σκοτεινῶν θεολογικῶν ζητημάτων. Ἐπρόκειτο περὶ μυστηρίων.

Ὁ κώδων τέλος ἀνήγγειλε τὸ δεῖπνον.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει, ἡ δὲ ἐρυθρὰ φωτεινὴ ταινία τοῦ ὀρίζοντος εἶχεν ἐντελῶς ἐκλείψει.

Τὸ μέγα ἐστιατήριον τοῦ πύργου, φωτιζόμενον ὑπὸ δύο κρυσταλλίνων πολυφώ-

των διέχεεν άπαστράπτον φώς πρὸς τὰ ἔξω διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ παραθύρων.

Οἱ συνδαιτυμόνες εἰσῆλθον πάντες ἐν αὐτῷ

Ὁ πανοῦργος Σαμπερζό, ὅστις ᾔθελε νὰ χρησιμοποιοῖσιν ἐπωφελῶς τὴν ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονήν του, ἐδίσταζε μεταξύ τῆς παιδαγωγοῦ, ἥς οἱ κάτω νεύοντες ὀφθαλμοὶ ἐτάρασσον αὐτόν, καὶ τῆς κυρίας δὲ Φοντραίλ, ἣν ἐγνώριζεν ὡς φιλάρεσκον.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχεν ἤδη καταλάβει τὴν νεαρὰν χήραν, ἥς τὰ εἰσοδήματα ἦσαν λίαν γοητευτικὰ καὶ ἥτις οὐδόλως ἦν δυσειδής : τοῦναντίον.

Ἡ μαρκησία ἔδωκε θέσιν τῷ πιστῷ ἱερεὶ τοῦ Σαιν - Ζιλδὰς δεξιόθεν αὐτῆς. Χάρις δ' εἰς αὐτόν ἡ συνδιαλέξις, διὰ πολλῶν περιστροφῶν κατέληξε τέλος εἰς τοὺς παιδαγωγοὺς Ἐπὶ ἤνεσε πολὺ τὴν Ναθαλίαν Σιμονὲ διὰ τὴν ἀφωσίωσιν καὶ τὰς καλὰς διαθέσεις τῆς.

Ἡ μαρκησία εἰς μάτην ἐπειράθη ν' ἀλλάξῃ ἀντικείμενον ὁμιλίας.

— Ἀληθῶς, ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς τὴν κυρίαν δὲ Φοντραίλ, τί ἀπέγεινεν ἡ θελκτικὴ παιδαγωγός, τὴν ὁποίαν εἶχατε πρὸ δυο ἡ τριῶν ἐτῶν ;

— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ βραῶν.

Νομίζω ὅτι παραιτήθη τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς καὶ εἶχε δίκαιον.

— Διαβόλε! τί ὠραία κόρη! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός. Πῶς ὠνομάζετο ;

— Ζουάννα Τρελάν.

Ἀποτόμως ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν στρατηγόν. Οἱ Κερανδάλ, τὸ ἐνεθυμεῖτο, εἶχον συγγενεὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Τὴν γνωρίζετε ; ἠρώτησεν ἡ ὑποκόμητις τὸν δ' Ἐστρέλ.

— Κἄλλιστα τὴν εἶδα πολλάκις εἰς τὸ μέγαρον Φοντραίλ. Ἦτο ἀληθῶς ὠραιοτάτη. Ἀλλ' ἐξηφανίσθη καὶ οὐδεὶς γνωρίζει τί ἐπέγεινε

— Πραδοξόν, εἶπεν ἡ Καικιλία σύν- νους. Πόθεν εἶχεν ἔλθει ;

— Ἐκ τῶν ἀποικίων ἐκ τῆς νήσου τοῦ Βουρβόνου, πιστεύω. Ἦτο κρεολή.

Τὸ δειπνὸν εἶχε τελειώσει, οἱ δὲ συνδαιτυμόνες μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς

Ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτῆς ἀπλότῃ ἡ αἴθουσα ἐκείνη τοῦ Σαιν - Ζιλδὰς ἦν θαυμασία τὴν τε κατασκευὴν καὶ τὴν διασκευὴν.

Ὁ στρατηγὸς μὲ τὰς μακρὰς αὐτοῦ κνήμας, τὸ ἰσχυρὸν σῶμα τὸν μισοπόλιον συνεστραμμένον μύστακα καὶ τὸ Πριάπειον ὑπογένειον ἐπλησίασε τὴν παιδαγωγόν.

Ἡ δεσποινὶς Ναθαλία Σιμονέ, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξεταζομένη, δὲν ἦν ἀναξία λόγου κατὰ κτήσις. Ἦν εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, τὸ πολὺ, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀρκούντως εὐειδής.

[Ἔπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

Ἀλλ' ὁ Ἰννοκέντιος, μὴ λαβὼν ὑπ' ὀψιν τὰς διαμαρτυρίας αὐτοῦ, ἀπήγγειλε τὴν κατὰ τοῦ Φρειδερίκου ἀπόφασιν, ὡς ἀπίστου ὑποτελοῦς τῆς ἐκκλησίας, ὡς παραβιάσαντος τὰς συνθήκας, ὡς ὥμοσε νὰ τηρήσῃ, ὡς βεβήλου, ὡς αἰρετικοῦ κτλ. Κατέληξε δ' εἰπὼν :

Ἡμεῖς λοιπόν, οἵτινες, καίπερ ἀνάξιοι, ἀντιπροσωπεύομεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἡμεῖς, πρὸς οὓς, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ἐλέχθη ὅτι: ὅσα ἂν δέσητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμεῖς, μετὰ τῶν ἀδελφῶν καρδινάλιων καὶ τῆς ἱερᾶς συνόδου, ἀποφασίζομεν ὅτι ὁ ἡγεμὼν οὗτος κατέστη ἀνάξιος τῆς αὐτοκρατορίας, τῶν τιμῶν καὶ παντὸς ἀξιώματος.

Ὁ Θεός, ἕνεκα τῶν ἀνομιμάτων αὐτοῦ, τὸν ἀποκρούει· οὐδ' ὑποφέρει αὐτὸν αὐτοκράτορα πλέον. Δηλοῦμεν δὲ τοῖς πᾶσιν, ὅτι — ἐπειδὴ καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτοῦ ὑπερεπλεόνασαν καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἀπέκρουσε καὶ τὸν ἐστέρησε παντὸς ἀξιώματος — στεροῦμεν καὶ ἡμεῖς ἐπίσης αὐτὸν παντὸς τοιοῦτου, διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, πάντας δὲ τοὺς ὀμώσαντας αὐτῷ πίστιν ἀπολύομεν τοῦ δοθέντος ὅρκου, χρώμενοι μάλιστα τῇ ἐξουσίᾳ, ἣν ἔχομεν, ἀπαγορεύομεν αὐτοῖς πᾶσαν περαιτέρω πρὸς αὐτὸν ὑπακοήν, οὐ μόνον ὡς πρὸς αὐτοκράτορα, ἀλλὰ καὶ καθ' οἷον δῆποτε ἄλλον τρόπον ᾗθελεν ἀπαιτήσῃ τοιαύτην, καὶ ἀναθεματίζομεν ἀπὸ τοῦδε πάντα, ὅστις ὑφ' οἰανδήποτε πρόφασιν ᾗθελε τὸν συνδράμῃ κτλ.

Ἀπαγγελθεῖσας τῆς ἀποφάσεως ταύτης, οἱ καρδινάλιοι ἀνέστρεψαν τὰς δαδὰς, ὡς ἔφερον εἰς σημεῖον ἁρᾶς.

Ὁ Θαδδαῖος τῆς Σουέσσας ἔφυγεν ἀπὸ τῆς συνόδου, πλήττων τὰ στήθη καὶ κρυναλίζων :

— Ἡμέρα ὀργῆς εἶναι αὕτη! . . . ἡμέρα συμφορᾶς καὶ αἵματος! . . .

Ὁ Φρειδερίκος, μαθὼν τὰ γενόμενα, ἀνεπήδησεν ὡς μαινόμενος, ἀνακράξας :

— Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Πάπας, ὁ ὁποῖος μοὶ ἔκλεισε τὰς θύρας τῆς συνόδου; Ποῖος εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στέμματός μου καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου; Ποῖος δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο; Ποῦ εἶναι τὰ κοσμήματά μου; Φέρετέ μοι ἀμέσως τὰ κοσμήματά μου. . .

Καὶ ὅτε ἔφερον αὐτῷ ταῦτα, ἀνοίξας κιβώτιον, ἐν ᾧ ἦσαν διάφορα στέμματα, ἔλαβεν ἐν τούτων καὶ θεὸς αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του εἶπε :

— Ὡ! δὲν ἀπωλέσθη ἀκόμη! Οὐτε ὁ Πάπας, οὐτε ἡ σύνοδος μοὶ τὸ ἀφῆρεσαν, οὐδὲ θὰ μοὶ τὸ ἀφαιρέσωσι, χωρὶς νὰ στοιχίσῃ αὐτοῖς αἷμα.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Φρειδερίκος οὐδεμιᾶς εὐτυχίας ἀπῆλαυσε πλέον.

Βλέπων ἐξηγριωμένα περὶ αὐτὸν τόσα μίσση, φοβούμενος περὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του, ἐποίησατο προτάσεις εἰρήνης, τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἀγίου Λουδοβίκου καὶ τῆς βασιλίσσης Βιάγκας.

Ὁ Ἰννοκέντιος δὲν ἠρνήθη ἀπολύτως. ἀλλ' ἔθεσεν ὡς ὅρους, ἵνα τὴν μὲν αὐτοκρατορίαν παραδῶσιν εἰς τὸν Κορράδον, τὸ δὲ βασιλεῖον τῆς Σικελίας καὶ Νεαπόλεως εἰς τὸν Ἐρρίκον, ἀμφοτέρους υἱοὺς του, καὶ ὁ Φρειδερίκος ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἱερουσαλὴμ.

Ἐνῷ δὲ αἱ διαπραγματεύσεις αὐταὶ διεξήγοντο, ἠγγέλθη εἰς τὴν αὐλὴν ἡ ἐπαναστάσις τῆς Πάρμας.

Ὁ Φρειδερίκος, πᾶσαν ἄλλην παραγκωνίσας φροντίδα, συνεκέντρωσε πᾶσας αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας εἰς τὴν ἀνάκτασιν τῆς.

Ἦτο ἡ πόλις αὕτη μεγίστης σπουδαιότητος, διότι ἐτήρει ἀνοικτὴν τὴν μετὰ τῆς Βερώνης, τῆς Γερμανίας, καὶ τῶν κρατῶν τοῦ Ἑλζελίνου δὲ Ρόμανο, ἐνὸς τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχηγῶν τῶν ἐν Λομβαρδίᾳ Γιβελλίνων, συγκοινωνίαν. Συναθροίσας πᾶσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, ἐξεστράτευσεν κατ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐπολιόρησεν στενῶς, ἀποκόψας πᾶσαν αὐτῆς μετὰ τῶν περιχώρων συγκοινωνίαν. Εἵτα, ἐμπήξας ἐπὶ τῆς κορυφῆς λοφίσκου, μικρὸν τῆς πόλεως ἀπέχοντος, πᾶσαλον, διέταξεν ὅπως καθ' ἐκάστην, ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τῶν πολιορκουμένων, ἀποκόπτονται ἐκεῖ αἱ κεφαλαὶ τεσσάρων πολιτῶν τῆς Πάρμας.

Καίπερ γράφοντες τὴν ἱστορίαν τῶν υἱῶν τοῦ Ἀδάμ, ἀναγκαζόμεθα μετ' ἀπειροῦ θλίψεως νὰ ἐκθέτωμεν σειρὰς ὀλοκλήρους κακουργημάτων, οὐδέποτε ὅμως θὰ ἀποκρύψωμεν καὶ τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας πράξεις, αἵτινες δύνανται νὰ περιποιησῶσιν αὐτοῖς τιμὴν.

Οἱ ἐκ τῆς Παυίας σύμμαχοι, οὓς εἰδομεν πάντοτε ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῶν Γουέλφων, δὲν ὑπέμειναν βλέποντες τὴν σφαγὴν ἐκείνην καὶ ἐδήλωσαν εἰς τὸν αὐτοκράτορα ὅτι, ἂν μὴ ἔπαυε, θὰ ἀνεχώρουν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, διότι εἶχον ἐκστρατεύσῃ ἐκεῖ ὡς στρατιῶται καὶ οὐχὶ ὡς δῆμιοι.

Ὁ αὐτοκράτωρ, προλαμβάνων τὰ γεγονότα, διέταξε νὰ κτισθῇ πόλις, ἣν ἀπεκάλεσε Νίκην (Vittoria), ὅπως μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πάρμας μεταφέρῃ εἰς αὐτὴν τοὺς κατοίκους, σκεπτόμενος ἐν τούτοις νὰ διαχειμασθῇ ἐκεῖ.

Τὴν 18 Φεβρουαρίου 1248, οἱ πολιορκούμενοι, μαθόντες ὅτι ὁ Φρειδερίκος εἶχεν ἀπομακρυνθῇ μετὰ πολλῶν τοῦ στρατοπέδου, παραλαβὼν καὶ τοὺς θώρακας του πρὸς θήραν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀπληγισμένην ἔφοδον.

* K